

[J. V. Christensen.]

Den højtærede Minister synes, at det er rene Smaating. Jeg vil dertil sige, at Landstingets Historie viser, at ogsaa andre lignende „Smaating“, hvis man vil kalde dem saadan, har optaget det høje Tings Interesse og sat dets Handlekraft paa Prøve. Jeg tror i øvrigt ikke, man skal kalde dette for rene Smaating. Jeg vil i hvert Fald for mit Vedkommende mene, at den højtærede Undervisningsminister har gjort sig selv en daarlig Tjeneste ved at foretage denne Ophøjelse paa den demonstrative Maade, som sket er.

Undervisningsministeren (Borgbjerg):

Det var en mærkværdig Paastand, der lød fra det ærede Medlem, som nu havde Ordet, nemlig den, at jeg, da det ærede Medlem rejste Spørgsmaalet her ved Finanslovens første Behandling, havde tiet, ikke havde svaret. Jeg forstaar slet ikke det ærede Medlem. Det er kun nogle faa Dage siden, og Fortrykket af Landstingstidende viser paa Sp. 1361, at jeg har svaret det ærede Medlem. Det fylder en Spalte her, og jeg har svaret det, der kunde og burde svares, at paa denne Kritik havde jeg allerede svaret i Folketinget, og at jeg gentog det her. Jeg sagde ordret — det var den 24., altsaa for ganske nylig:

„Jeg svarede dér“

— nemlig i Folketinget —

„og maa svare det samme her, at det raadgivende Udvalg ikke kan være en polsk Rigsdag, hvor der skal være Enstemmighed om enhver Ting, for at den overhovedet kan betragtes som indstillet af Udvalget.“

Hvordan kan det ærede Medlem saa sige, at han af min Tavshed maatte faa et galt Indtryk, som nu har forledt ham til at være med her?

Det ærede Medlem udtalte, at i min Indstilling til Folketinget stod der, at det raadgivende Udvalg havde indstillet. Ja, vel, det er vel den Form, man altid bruger, naar en Kommission eller et Udvalg eller Rigsdagen vedtager eller indstiller noget. Naar man meddeler, at den høje Rigsdag, det høje Landsting eller det høje Folketing har vedtaget et eller andet, saa føjes dog vel ikke til, at det var med de og de Stemmer mod de og de? Naar Landstingets Formand meddeler, at Landstinget har vedtaget et Forslag, der nu oversendes til Folketinget, føjer han vel ikke til: men der var et Mindretal, der stemte imod. Og paa samme Maade, naar en Sag gaar fra Folketinget til Landstinget. Det er vel ikke Praksis. Men jeg mødte i Folketingets

Finansudvalg og fremlagde alle Dokumenter og gjorde nøjagtig Rede for, hvorledes Stillingen havde været i det raadgivende Udvalg, nævnte ogsaa, at der havde været Meningsforskel om dette Punkt, og hvorledes Stemmerne var faldet.

Det kan imidlertid ikke være Meningen med det raadgivende Forfatterudvalg, at det skal fjerne Friheden og Ansvar for Ministeren og for Rigsdagen til at handle, som de mener er rigtigt. Fordi en Sag kommer til Debat i det raadgivende Udvalg, og der ikke kan opnaas Enstemmighed, skal Ministeren ikke dermed være fritaget for eller forhindret i at foreslaa, hvad han mener er forsvarligt, og Rigsdagen skal ikke være bundet, for saa bliver det raadgivende Forfatterudvalg ophøjet til en Rigsdag paa dette Punkt, saaledes at naar Udvalget ikke enstemmigt kan naa til en Beslutning, maa Regering og Rigsdag overhovedet ikke røre ved Sagen. Det vilde være et fuldkomment Vrængbillede af, hvad der hedder Parlamentarisme, det kan jeg selvfølgelig ikke bøje mig for, og det vil ingen kunne gøre.

Jeg ved ikke, hvorfor det ærede Medlem fremdrog Ordet „Hovbønder“. Jeg forstaar jo meget vel Hensigten med hele denne Aktion, og den forstaar vistnok alle. Jeg skal derfor ikke komme nærmere ind paa at karakterisere den. Men den er bl. a. karakteriseret ved, at dette Udtryk drages frem, som jeg i Gaar i Folketinget havde Lejlighed til at paatale ved i et og alt at slutte mig til de Udtalelser, Folketingsmand Pinholt fremsatte til Paatale af dette dumme og forargelige Udtryk. Nej, jeg ved godt, hvad det skal bruges til.

En Forfatter skal bedømmes efter sin Forfattervirksomhed, en Komponist, en Tonedigter, en Videnskabsmand efter sin kunstneriske eller videnskabelige Virksomhed. Harald Bergstedt har skrevet saadanne Fortællinger, Bøger, Digte, at han som Digter og Forfatter fra alle Sider er blevet anerkendt som en af vore betydeligere Forfattere. Det er det, der er Grundlaget. Skulde vi her til at begynde at undersøge en Digters, en Forfatters, en Kunstners, en Videnskabsmands Liv og Levned personligt, moralsk, de Polemikker, han er kommet ind i, hvor er vi da henne! Skal vi være en moralsk Domstol, der sidder her og censurerer og siger: Han begik ved den og den Lejlighed det og det, og derfor er han ikke værdig til at komme paa Finansloven som Digter eller Forfatter — hvor er vi saa henne! Hvad bliver det da ikke for en afskyelig smaatskaaret, partipolitisk be-